

# MEHÄM

SUOMENTANUT Katja Salmi

## AIVAN TOINEN TARINA

WSOY



**MEHNEN**

**AIVAN TOINEN  
TARINA**

*Suomentanut* KATJA SALMI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI



Ruotsinkielinen alkuteos  
*En helt annan historia*

Copyright © Stefan Ahnhem 2022  
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Katja Salmi ja WSOY 2023  
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-49409-7  
Painettu EU:ssa

*Kun laki ei enää ole puolellasi. Kun kuka tahansa voi rangais-  
tuksetta murtautua sisään, myydä ja polttaa kaiken, mikä  
joskus kuului sinulle. Kun kaikki se, mitä olet rakentanut,  
katoaa ja sinut riisutaan paljaaksi pala palalta, kerros kerrok-  
selta, kunnes mitään ei enää ole jäljellä. Kun olet varma, ettei  
pahempaa voi enää tulla ja tajuat, että pahoinpitely alkaakin  
toden teolla vasta nyt.*

*Nöyryytys, tuhoaminen, aivopesu.*

*Kun kaikki se, mitä joskus olit, lakkaa olemasta ja vaipuu  
unohduksiin. Kun sinusta tulee eläin. Kun et ole enää yhtään  
mitään.*

*Silloin olet kaikkein vaarallisin.*

**ΤΟΥΚΟΚΥΥ 2012**

NAINEN OLI piilotellut katkaistua veitsenterää korvakorussa vasemman korvansa takana. Veitsenterän hän oli löytänyt hiekasta kallioiden välistä siellä, missä täyteen ahdettu kumi-vene oli keikkunut aallokossa. Hän oli viiltänyt reitensä sisäpintaa veitsellä niin syvään, että haavasta oli alkanut vuotaa verta. Jotta arpi jäisi pysyväksi.

Kipu ei ollut tuntunut miltään. Vaikka hän olisi painanut kuinka kovaa, antanut terän kaivautua kuinka syvälle tahansa, se ei olisi tuntunut pahemmalta kuin kaikki se muu.

Myöhemmin hän oli alkanut kaivertaa merkkejä.

Kaari aina kun he vaihtoivat kulkuneuvoa ja matkan suunta muuttui. Kuorma-autosta veneeseen, kontista kellarihuoneeseen. Jotkut paikat olivat niin syvällä maan alla, että auringonvalon saattoi kuvitella vain jos sulki silmänsä. Ympyrä joka kerta, kun hänet pahoinpideltiin ja raiskattiin. Viiva jokaisesta laidan yli pudonneesta tai hapenpuutteesta luovuttaneesta kanssasisaresta ja veljestä.

Kun he saapuivat perille, merkkejä oli kertynyt yhteensä kaksikymmentäkaksi. Neljä kaarta, viisi ympyrää, kolmetoista viivaa.

Hän teki sen itsensä vuoksi, ettei koskaan unohtaisi. Ettei kukaan niistä, jotka jatkossa tekisivät hänelle väkivaltaa, voisi ummistaa silmiään.

Vasta silloin, kun tumma- ja kiharatukkainen nuori mies oli lainannut veitsenterää ja sanattomana rakkauden eleenä

kaivertanut samat symbolit omaan rintaansa, hän ymmärsi mitä oikeastaan oli tehnyt. Vasta silloin, heidän viimeisen yhteisen matkansa aikana, hän oli oivaltanut mitä nuo kaksikymmentäkaksi arpea oikeastaan merkitsivät.

# Lauantai 4. elokuuta 2012

*»In the truest sense, freedom cannot be bestowed;  
it must be achieved.»*

FRANKLIN D. ROOSEVELT



# 1

AJATUS HUIMASI miehen päätä niin että hän tunsi olonsa miltei humaltuneeksi. Hänen hartain toiveensa oli täyttymässä. Toive, joka oli oikeastaan aivan liian naiivi ja hauras kestääkseen kylmää todellisuutta.

Mutta tämä ei ollut pelkkä märkä uni, josta hän yhtäkkiä heräisi, hikisenä ja tahmaisiin lakanoihin kietoutuneena. Ei todellakaan. Tämä tapahtui oikeasti. Hän läpsäisi itseään lujasti poskelle varmistaakseen, että tosiaan seisoi tässä, pesualtaan ääressä ihastuttavassa kylpyhuoneessa, joka tuoksui aivan mainosvideolta. Sitten hän jatkoi nenäkarvojen nyppimistä.

Oven takaa raikui iltauutisten tunnusmusiikki. Hotelli-huoneeseen päästyään hän oli ensi töikseen laittanut television päälle. Ei sillä, että hänellä olisi ollut mitenkään suurta mielenkiintoa katsella tv:tä vaan lähinnä siksi, että toisin kuin kotona, täällä oli televisio jonka saattoi laittaa päälle. Ja vieläpä liuta eri kanavia valittavana.

»Tervetuloa illan uutislähetykseen», kuului uutistoimittajan ääni. *»Aloitamme Kööpenhaminasta, jossa poliisi on tänään lehdistötilaisuudessa vahvistanut, että eilisaamuna satamasta merenpohjasta nostetusta autosta löydetty vainaja on Mogens Klinge, Tanskan tiedustelupalvelun PET:n operatiivinen johtaja.»*

Kotona hän ei kaivannut tv:tä, mutta aina hotellissa ollessaan hän loikoili sängyssä ja surffaili kanavalta toiselle

kaukosäädin ojossa. Kaikki kelpasi, jopa pitkävetiset biljardi-pelit tai mustavalkoiset vanhat sotatarinat.

*»Tietojemme mukaan Mogens Klingeä oli ammuttu päähän lähietäisyydeltä», uutisankkuri jatkoi. »On edelleen epäselvää, onko kyseessä murha vai itsemurha, sanoo Jan Hesk Tanskan poliisista. Hesk painottaa, että näin varhaisessa vaiheessa poliisi tutkii useita vaihtoehtoja.»*

Tällä kertaa hän ei kuitenkaan ehtinyt muuta kuin laittaa tv:n päälle ja lisätä volyyymia, kun piti jo aloittaa valmistelut. Nenäkarvojen poistaminen vei aikansa, eikä hän halunnut tehdä sen suhteen kompromissia. Oli itsestään selvää, että hänen pitäisi olla yltä päältä puhdas ja siisti.

Coco oli niin hirvittävän kiinnostunut puhtaudesta ja teki paljon mainoksia syväpuhdistavista saippuoista, kosteuttavista ihovoiteista ja sen sellaisesta. Olihan naisella toki likaisempikin puolensa, niin kuin hänellä itselläänkin, mutta puhdasta ja karvatonta olla piti, ja sen vuoksi hän oli viettänyt suihkussa melkein tunnin ja holvannut kokonaisen pussillisen kertakäyttöhöyliä.

Eikä siinä vielä kaikki. Vuoden mittaan hän oli joogannut ja nostellut käsipainoja kolme tai neljä kertaa viikossa ja ollut tiukalla dieetillä, johon kuului vain kaksi vähäkalorista ateriaa päivässä. Nyt hän oli juuri sopivan hoikka, vahva ja jäntevä, niin että miellyttäisi varmasti Cocola.

*»Mogens Klingen lisäksi autosta on löydetty naisen ruumis, jota ei ole vielä tunnistettu», jatkoi uutisankkuri televisiossa. »Poliisi toivoo saavansa yleisövihjeitä naisen henkilöllisyydestä ja on julkaissut valokuvia naisen kasvoista ja sisäreiden poikkeuksellisesta arpimuodostelmasta.»*

Aika oli tullut. Vihdoinkin hänen valmistelunsa, kaikki kärsivällisyys ja sinnikkyys, tuottaisivat hedelmää. Hän oli odottanut pitkään. Pelit oli nyt pelattu ja leikit leikitty. Coco oli esittänyt vaikeasti tavoiteltavaa, ja hän itse oli esittänyt

loukattua. Coco oli ollut kissa ja hän oli ollut hiiri, tai toisin päin. Ei sen väliä. Tärkeintä oli, että he olivat tehneet kaiken mitä pitikin, ja nyt oli aika käydä itse asiaan. Paluuta takaisin ei enää ollut.

Ei sillä, että paluuta takaisin olisi koskaan ollutkaan. Coco oli vain tarvinnut aikaa päätyäkseen samaan lopputulokseen, ja nyt se oli vihdoinkin tapahtunut. Lopultakin Coco oli ymmärtänyt kuuluvansa hänelle. Ymmärtänyt, että oli aina kuulunutkin hänelle, ja osoittanut sen niin tyypilliseen tapaansa, että koko hänen vartalonsa tuntui lämpimältä.

Ensinnäkin oli se kuva, jonka Coco oli jakanut Instagramissa. Sen yhteyteen oli kirjoitettu *My room, my view, for the next 24 hours. #noneedtoask #willnottellyouwhere #youwhoknowyouknow #indesperateneedofsomeprivacy #radiosilencefor24*. Hieman mielikuvitusta käyttämällä kuvassa saattoi nähdä Saksalaisen kirkon kultaisen torninhuipun.

Sen enempää hän ei ollut tarvinnut keksiäkseen, missä Coco oli. *#youwhoknowyouknow*. Se oli selvästikin vihje, joka viittasi hänen saksalaiseen syntyperäänsä. Tietysti Coco oli etsinyt hänestä yhtä paljon tietoa kuin hän Cocosta, ellei jopa enemmän. Siitä hän oli nähnyt vuosien mittaan useita merkkejä. Kerran Coco oli jopa mennyt niin pitkälle, että oli laittanut hänen peräänsä yksityisetsivän, joka oli pitänyt häntä silmällä ja seurannut häntä joka paikkaan kokonaisen viikon ajan.

Kaiken kukkuraksi Coco oli tehnyt selväksi muille tavallisille kuolevaisille, ettei häntä saanut häiritä tulevan vuorokauden aikana. Mutta piste i:n päälle oli kuitenkin ollut julkaisun merkkien lukumäärä. Niitä oli yhteensä 141, kun kaikki välilyönnit laskettiin mukaan.

Juuri niin monta kertaa he olivat nimittäin olleet yhteydessä vuosien mittaan. Aina siitä alkaen, kun hän oli ensimmäistä kertaa rohkaissut mielensä ja kirjoittanut Cocolle, ja kaikkien salaisten vierailujen jälkeen aina tähän päivään ja

tuohon somejulkaisuun asti, jota ei voinut tulkita mitenkään muuten kuin kädenojennukseksi juuri hänelle.

»Täällä studiossa on kanssamme Erica Andersson Helsingborgista. Erica teki tuon makaaberin löydön veden alta Kööpenhaminassa varhain eilen aamulla», kuului televisiosta.

»Tervetuloa, Erica.»

»Kiitos.»

»Kerrohan Erica, mitä oikein tapahtui?»

»Niin, olimme tanskalaisen poikaystäväni Mikkelin kanssa satamassa melomassa kajakeilla.»

Kun hän oli niistänyt nenänsä ja huuhdellut kasvonsa puhtaiksi vielä viimeisen kerran, hän laittoi ihovoidetta, lisäsi hieman deodoranttia, harjasi hampaat ja meni pukeutumaan. Televisiossa uutisankkuri haastatteli isokokoista naista.

»Mitä siis oikeastaan tapahtui?»

»Mitä pidemmälle meloimme, sitä kovemmaksi aallot kävivät. Varsinkin kun pohjoissatamasta lähtevät risteilyalukset kulkivat ohitsemme. Silloin menetin tasapainon ja kajakki pyörähti ympäri, ja sitten minä näin...» Nainen televisiossa meni sanoissaan sekaisin. Ilmeisesti tapahtuneesta oli vaikea puhua. »Sitten minä näin...»

Hän sulki television, tarkisti että nahkahousut istuivat niin kuin piti ja päätti napittaa kiinni vielä yhden napin värikkäästä paidastaan, jollaista oli nähnyt Cocon mainostavan. Sitten hän sujautti sormuskotelon taskuunsa, nappasi käteensä valtavan kimpun valkoisia liljoja ja poistui huoneesta. Oli mentävä kolme kerrosta ylemmäs, ja mieluiten hän olisi mennyt hissillä, ettei vahingossakaan hengästyisi tai alkaisi hikoilla, mutta hänen avainkortillaan ei päässyt ylempiin kerroksiin. Joten hän nousi kokolattiamatolla päällystettyjä portaita sen verran rauhalliseen tahtiin, että syke pysyi tasaisena.

Vaikka portaita oli vain muutama, pulssi meinasi itsepäisesti kiihtyä. Ei sen vuoksi, että hän olisi ollut huonossa

kunnossa ja hengästynyt vaan siksi, että hetki oli vihdoinkin koittanut. Hetken päästä hän jättäisi ajan *ennen* ja siirtyisi aikaan *jälkeen*. Tämä oli iso juttu. Sekä hänelle että Cocolle.

Oli tietysti hieman ärsyttävää, vaikka ei se nyt maailmaa kaatanut, että hissien ovet aukesivat juuri kun hän pääsi portaat ylös. Hissistä astui ulos nuori, korkeintaan kaksikymmentäviisivuotias mies tiukoissa farkuissa ja hupparissa ja jalassaan kuluneet Converset. Mies ei näyttänyt siltä, että hänellä olisi varaa tämän kerroksen sviittiin. Itse asiassa mies näytti siltä, että hänellä tuskin oli varaa edes alempien kerrosten huoneisiin. Toisaalta juuri tuolla tavalla suurin osa it-miljonääreistä pukeutui. Aivan kuin he olisivat menestyksestään huolimatta mieluiten hypänneet skeittilaudan päälle ja rullailleet tiehensä.

Hän päätti odottaa ja antaa kaverin mennä ennen kuin jatkaisi käytävälle, jolla sviitit sijaitsivat. Mutta hän ei kuulutkaan sitä naksahtavaa ääntä, kun ovi avattiin avainkortilla, vaan kuuli miehen koputtavan oveen. Kaveri ei siis sittenkään ollut mikään teknologianörtti, jolla oli sviitti hotellissa.

Vaikka se olikin turhaa – hän oli jo ymmärtänyt asian laidan – ja vaikka se tuntuikin vaikealta ja ihan mahdottoman tuskaiselta, hänen oli pakko nousta vielä viimeiset askelmat.

Kun hän näki Cocon avaavan oven ja päästävän tyyppin sisään, hänen silmiään kirveli kuin niihin olisi roiskaistu happoa. Hänen oma rakas Coconsa. Miten tämä oli mahdollista? Miten Coco saattoi tehdä hänelle näin?

## 2

»STANDING BOW pulling pose», messusi joogaohjaaja, jonka timmiä kroppaa verhosivat timmit treenibikinit.

»Put the right hand in front of you, palm facing up. Grab your right foot from the inside by the ankle.»

Malin Rehnberg ei voinut sille mitään, että ohjaajan täydellisen rasvaton vartalo ja kaameat tatuoinnit ärsyttivät häntä. Ja eniten häntä ärsytti se, että nainen puhui englantia. He olivat Ruotsissa, tarkalleen ottaen Södermalmilla, ja kaikki joogasalissa olivat takuulla ruotsalaisia. Mutta Tricia, sillä nimellä ohjaaja oli esitellyt itsensä, puhui siitä huolimatta itsepäisesti amerikanenglantia.

»Left arm up, shoulder to chin. Inhale and charge your upper body forward.»

Oikeastaan Malinia ärsytti koko tämä sauna-bikram-homma. Ikuisuuden kestävät asennot, joiden vuoksi sattui sellaisiinkin ruumiinosiin, joiden olemassaolosta hän ei ollut ennen edes tiennyt. Kuuma ja kostea ilma, jotka saivat hänet voimaan pahoin ja tahmea suolainen hiki, jota valui joka paikasta, siis todellakin aivan joka paikasta. Malin ei halunnut edes ajatella kuinka nuo toiset hikoilivat.

»Pull your leg up towards the ceiling. Bring your body forward.»

Malin ymmärsi oikein hyvin, miksi suurimmalla osalla porukasta oli uimahousut tai bikinit päällä, mutta hän ei aikonut alentua sellaiseen. Hän ei todellakaan kekkaloisi

puolialastomana haarat levällään ja huohottaen, vaikka ihoon liimaantuvat vaatteet tekivät liikkeistä vielä mahdottomampia.

Viha oli ehkä hieman liian voimakas mutta melko osuva ilmaisu, jos hän edes jotakuinkin korrektisti yrittäisi kuvaila suhdettaan Bikram-joogaan. Tämä oli kolmas kerta, kun Malin kokeili. Eräs kollega poliisiasemalla oli puhunut lämpimään sävyyn Bikram-joogasta ja suostutellut Malinin hankkimaan kymmenen kerran kortin, mutta jooga oli osoittautunut puhtaaksi itsekidutukseksi.

Vaikka oikeastaan kaikki oli kyllä hänen miehensä Andersin syytä. Juuri Anders oli yllyttänyt ja hiillostanut Malinia aloittamaan treenaamisen. Ei Anders tietenkään ollut sanonut mitään suoraan, se ei ollut hänen tapaistaan. Päinvastoin, mies vain kehui kuinka kaunis Malin oli ja kuinka hän vain kaunistui vuosi vuodelta.

Mutta Malin vaistosi, mitä mieltä mies oikeasti oli. Ihan sama miten Anders vastasi Malinin kysymyksiin, miehen todelliset mielipiteet paljastuivat itsepintaisesti rivien välistä, äänensävyistä sekä pienistä mutta harkituista huokauksista.

Andersin mielestä Malin oli lihava. Siitäkin huolimatta, että hänen painoindexinsä oli normaalin rajoissa. Andersin silmissä Malin oli pahempi kuin ylipainoinen merileijona, ja jollei hän tekisi asialle jotain, hän makaisi pian jossakin kuin rannalle ajautunut valas ihmetellen, miten tässä oikein näin pääsi käymään.

Anders itse oli viimeisen vuoden aikana alkanut käydä juoksulenkeillä ja pudottanut painoa kokonaiset kuusitoista kiloa, mikä tuntui lievästi sanottuna provosoivalta. Niin tyyppillistä Andersia. Mies vain päätti jotakin ja toteutti sen sitten. Päätöksestä toimintaan ja se siitä, eikä himpun vertaa ymmärrystä sille, ettei se käynyt kaikilta niin helposti.

Malinin puolesta Anders sai pullistella ihan niin paljon kuin halusi, mutta se ei muuttanut sitä tosiseikkaa, että

miehestä oli tullut tylsempi. Ennen Anders oli saattanut avata pullon viiniä päivällispöydässä aivan tavallisena tiistai-iltana, mutta nykyään hän ei missään nimessä olisi tehnyt mitään niin rappiollista kuin juonut alkoholia keskellä viikkoa, ellei ollut erityistä syytä juhlaan. Ja nyt puhuttiin kuitenkin miehestä, jonka kellarissa oli varmaan koko Ruotsin kattavin viskikokoelma.

Illalla nähtäisiin, olisiko Andersin mielestä tässä päivässä riittävästi juhlan aihetta, niin että mies voisi poiketa mantarstaan, jonka mukaan hienoon lasiin kaadettu kivennäisvesi sitruunaviipaleella oli ehdottomasti juhlallista. Oli nimittäin heidän kymmenvuotishääpäivänsä.

Malin itse ei muuta tehnytkään kuin poikkeuksia poikkeusten perään, ja kun hän nyt asettui vatsalleen ja tunki lounaaksi ahtamansa kebabin pusertuvan ylöspäin mahalaukussaan, hän oli aivan valmis rullaamaan maton kasaan ja sanomaan kiitos ja näkemiin.

Mutta hän oli vakaasti päättänyt, ettei luovuttaisi. Hän ei todellakaan halunnut joutua hääpäivänään kertomaan, ettei ollut jaksanut koko tuntia, vain nähdäkseen kuinka Anders nyökyttelisi sillä tavalla vinosti hymyillen kuin ei olisi muuta odottanutkaan. Sitä nautintoa hän ei todellakaan aikonut miehelleen antaa.

»On your stomach, bend your knees and grab both your feet behind you.»

Malinin pyyhkeen alle piilottama puhelin alkoi soida, ja sen värinä virtasi matolta vatsaan. Oli tiukasti kiellettyä tuoda puhelinta saliin, mutta pukuhuoneessa ei ollut lukittavia kaappeja, eikä Malin luottanut noihin tatuoituihin hippeihin niin paljon, että olisi jättänyt lompakkonsa ja puhelimensa sinne valvomatta.

»Take a deep breath. Slowly and gently kick both your legs back and up behind you.»



Mutta huomasivatko nuo toiset puhelimen värinän? Esimerkiksi tuo hänen vieressään oleva mies, joka onnistui koskemaan Malinia joka kerta kun heidän piti levittää kädet sivuilleen. Jos he eivät olisi juuri silloin olleet nenät kohti kattoa, mies olisi varmasti mulkoillut häntä happamasti.

»Look up, kick up. Keep your legs back and up.»

Normaalisti Malin olisi ihan hyvin voinut antaa puhelimen vain soida ja tarkistaa jälkikäteen, kuka oli soittanut. Mutta nyt vastaaminen tuntuikin yhtäkkiä maailman tärkeimmältä asialta, ja hänen teki mieli irrottaa ote jaloista, nostaa pyyhettä ja vilkaista puhelinta. Halu oli melkein polttavampi kuin savukkeenhimo silloin kun hän oli lopettanut tupakoinnin.

»Look up. Head up. Knees more in. Role forward. Keep kicking up. Keep kicking. And slowly, slowly lower back down. And relax.»

Lopulta Malin antoi periksi ja vilkaisi puhelintaan. Hänen työkaverinsa Per Wigsell oli soittanut. He olivat työskennelleet samassa tiimissä viime vuoden lokakuusta asti, eikä Malin ollut vielääkään tottunut siihen, että joku saattoi olla niin rutikuiva tyyppi. Mieheltä puuttui täysin kaikki sellaiset ominaisuudet, jotka edes viittasivat huumorintajuun tai ironiaan. Oikeastaan Malin ei edes nähnyt koko tyyppiä kovin usein, sillä Wigsellillä oli tapana jäädä kotiin lapsenlikaksi heti kun joku hänen pilalle hemmotelluista jälkeläisistään päästi pienenkin inahduksen.

Mutta nyt Per oli siis soittanut, ja kaiken lisäksi vielä lauantai-iltana. Mies, joka ei ollut valmis pistämään tikkuaakaan ristiin kello viiden jälkeen, vaikka Norrmalmin kaikkia viittä tornitaloa päin olisi törmätty lentokoneella. Oli silkkää karman lakia, että Wigsell joutui nyt kerrankin odottamaan Malinin vastausta.

Joten Malin sammutti näytön vailla tunnontuskia ja oli juuri asettautumassa seuraavaan kidutusasentoon, kun

puhelimien näytölle syttyi uudelleen valo ja puhelin ilmoitti saapuneesta ääniviestistä.

»Hey, you there in the pink... thing», joogaohjaaja huusi.  
»No cell phones during class.»

»Anteeksi, minun täytyy vain...» Malin painoi ääniviestin käyntiin ja pisti puhelimen korvalleen.

»*Hei Malin, Per tässä*», kuului Wigsellin ääni. »*Anteeksi jos häiritseen, mutta juttelin juuri Aronssonin kanssa. Hotelli Grandista on ilmoitettu, jos oikein ymmärsin, mahdollisesta murhatapauksesta.*»

»No, please», tatuoitu luuviulu huusi salin edestä. »I'm asking you to put it away now.»

»Ihan pieni hetki vain. Kuuntelen tämän nopeasti. Tämä on nimittäin tärkeää.»

»*Aronsson pyysi, että minä ottaisin tämän keikan ja menisin sinne mahdollisimman pian*», Wigsellin ääniviesti jatkui. »*Tässä on vain sellainen ongelma, että minun täytyy jäädä kotiin vahtimaan lapsia, sillä Susanna on tyttökavereidensa kanssa illallisella.*»

Malin laittoi puhelimen pois ja otti muutaman huikan vetä vesipullostaan.

»Thank you», Tricia sanoi kuivasti. »Okay, let's move on to the fixed firmed pose, or the thunderbolt pose, as some still call it.»

Murhaepäily hotelli Grandissa. Se kuulosti vakavalta, mutta ei miltään niin erityiseltä etteivätkö Inger Carlén ja Markus Höglund voisi ottaa juttua hoitaakseen. Heillä taisi kyllä olla aika paljon hommia juuri nyt, eikä samaa voinut sanoa hänestä ja Wigsellistä. Malin ei kuitenkaan aikonut ihan purematta niellä sitä, että Wigsell noin vain jätti jutun hänen kontolleen. Varsinkin kun oli hänen hääpäivänsä, minkä Wigsell aivan hyvin tiesi.

Malin oli kertonut siitä eilen lounaalla koko tiimille. Kuinka oli edellisenä vuonna yllättänyt Andersin hienolla illalli-

sella ravintola Gondolenissa, ja kuinka he sen jälkeen olivat menneet katsomaan stand up -show'ta, ja kuinka hän toivoi, vaikkei varsinaisesti odottanut, että Anders järjestäisi tällä kertaa jotain todella romanttista.

Ja vaikkei olisikaan ollut hänen häöpäivänsä, miksi Malinin muka pitäisi jättää treenit kesken, vaikka joka ikinen solu hänen kropassaan sitä anelikin, vain siksi että Per Wigsellin vaimo voisi istua juoruilemassa kavereidensa kanssa pikkuhiprakassa? Joku raja sentään.

Per oli pahasti vaimonsa tossun alla, eikä todellakaan ollut ainoa lajiaan. Maailmaan mahtui niin paljon selkä kumarassa nöyristeleviä miehiä, että tulevaisuuden hittiammatti olisi varmasti naprapaatti. Rehellisesti sanottuna Malin ei kyllä tuntenut ketään niin pahaa tohvelisankaria kuin Wigsellin. Jos Perin vaimo olisi käskenyt miehensä hyppiä, niin tämä olisi silmääkään räpäyttämättä jättänyt kaiken muun ja alkanut hyppiä tasajalkaa seuraavaa käskyä odotellen. Se oli käynyt viime kuukausien aikana niin selväksi, että Malinin päässä alkoi soida Devo-yhtyeen Whip it aina kun Wigsell astui huoneeseen.

»Hei, anteeksi», joku keskeytti hienovaraisesti.

Malin kääntyi ympäri ja näki hieman harmaantuneen eteläeurooppalaisen miehen kurkistavan oven raosta.

»We're in the middle of a class, so you can't come in here», tatuoitu joogadiktaattori sanoi miehelle. »Please, close the door.»

»Anteeksi», tarjoilijan asuun pukeutunut mies sanoi ja jatkoi sinnikkäästi. »Halusin vain kysyä, onko...»

»Valitettavasti sinun täytyy odottaa tunnin päättymistä. Kuten sanoin, meillä on harjoitus kesken. Voisitko siis ystävällisesti sulkea oven.»

No niin, pikku Triciahan tosiaan puhui ruotsia, ja vieläpä oikein sujuvasti. Malin olisi voinut vaikka lyödä vetoa, että

naisen nimi oli oikeasti joku Tina Persson tai muuta yhtä juttua, ja että tämä oli vain päättänyt vaihtaa nimensä johonkin seksikkäämpään tanssittuaan pilvipäissään soidintanssia nuotion ympärillä Goalla.

»Olen pahoillani, en missään nimessä halua häiritä. Mutta tämä on todella tärkeää. Onkohan Malin Rehnberg täällä?» mies sanoi ja katseli ympärilleen.

»Minä olen Malin», Malin huikkasi ja nosti kätensä ylös.

»Olen Josef ja työskentelen ravintola Kamarinassa tässä lähellä. Tulin vain kertomaan terveisiä Per Wigselliltä, että sinun pitäisi mennä hotelli Grandille. Hän yritti soittaa, mutta ei tavoittanut sinua, ja on kuulemma jättänyt sinulle ääniviestin.»

Hetken ajan Malinista tuntui, ettei hän uskonut korviaan. Mistä ihmeestä Wigsell tiesi, että hän oli joogatunnilla, ja oliko mies tosiaan soittanut kadunkulman kreikkalaiseen vain saadakseen välitettyä viestinsä Malinille?

Äkkiä Malin ymmärsi. Vai oliko palapelin paloja vain kertynyt riittävästi, niin että Malin näki nyt koko kuvion ja tajusi, miten kaikki liittyi yhteen?

»Tämä Per Wigsell», Malin sanoi ja tunsi huonotuulisuu- tensa hälvenevän. »Sanoiko hän että asialla on kiire vai ehdin- kö minä...»

»On kiire», mies sanoi ja nyökkäsi. »Niin hän sanoi. Todel- la kiire. Joten parasta kiirehtiä. Minun pitää nyt mennä takai- sin töihin, joten kiitos ja anteeksi.» Mies katosi oviaukosta.

Malin nousi ylös ja alkoi rullata mattoaan kasaan.

»Hello? Excuse me», ohjaaja sanoi. »What are you doing?»

»Exsqueeze me», Malin sanoi ja lähti ovea kohti. »Miltä näyttää?»

»Meillä on täällä vain muutama sääntö, ja yksi niistä on se, että puhelimia ei tuoda saliin. Toinen sääntö on se, ettei salista poistuta kesken harjoituksen. Ja sinä olet nyt rikkonut...»

»Arrest me», Malin keskeytti läksytyksen, kaivoi kymppikortin taskustaan ja viskasi sen ilmaan. »Siinä on vielä seitsemän käyntiä jäljellä, nopein saa pitää.» Sitten hän kääntyi ja poistui salista. Malin kuuli, kuinka hikiset vartalot hänen selkensä takana alkoivat taistella siitä, kuka ehtisi ensimmäisenä nappaamaan kymppikortin. Hän ei muistanut milloin olisi viimeksi ollut näin hyvällä tuulella. Aivan kuin kurja olo olisi haihtunut heti kun hikoilu oli loppunut. Ja vain siksi, että rakas Anders oli järjestänyt heidän hääpäivänään pienen yllätyksen.

# »Roppakaupalla jännitystä ja yllättäviä käänteitä.»

– SUNDSVALLS TIDNING

TUKHOLMALAISESSA hienostohotellissa surmataan tunnettu somevaikuttaja. Murhatutkija Malin Rehnbergillä on nopeasti tähtäimessään epäilty, uhria vuosikautia vainonnut stalkkeri. Suurin osa poliisikollegoista on kuitenkin kiinni mutkikkaassa ihmiskauppavyhdissä, ja entistä työpariaan Fabian Riskiä kaipaava Malin saa pärjätä omillaan.

Pian löytyy toinenkin raa'asti pahoinpidelty uhri. Kotirintamalla Malin painii ruuhkavuosien ja avio-ongelmien parissa, mutta hänen on työnnettävä perhehuolet taka-alalle ja laitettava kaikki likoon, jos hän aikoo katkaista väkivallan ja surmatöiden kierteen.



9 789510 494097